

Nikolina Žunec rođena je 1977. u Karlovcu. Tu završava Gimnaziju, a zatim studira hrvatsku kulturu i sociologiju na Hrvatskim studijima u Zagrebu.

Poeziju počinje pisati u srednjoj školi. Na susretima Lidrano '95 u Virovitici i Lidrano '96 u Dubrovniku dobiva diplome za najbolja literarna ostvarenja, a 1996. godine na natjecanju za mlade pjesnike, u okviru tradicionalne manifestacije Goranovo proljeće, zauzela je prvo mjesto u kategoriji srednjoškolaca.

Godine 2003. seli u Austriju, grad Innsbruck gdje i danas živi i radi. Majka je jedne devetogodišnje djevojčice, bavi se terapijom umjetnošću i pretežno slika.

Izgubljeno proljeće

Negdje duboko sakriveno
osjećam da bi i ovo proljeće moglo
biti lijepo.
Da se krije,
divlje, smrtno, zaljubljeno,
da bježi vječno, da ga uhvatiti ne
mogu onako davno,
početno, istinito.
Pokriveno je nekom maglom i dimom.
Sakriveno mi je pod svoja
brda,
u svoje neprobojno lišće,
između svojih svježih ptica.
Negdje, onako dolje,
daleko unutra
osjećam ovo proljeće, ovo olovno
nebo ljepše nego ikad do sada.
Ono je moje,
ljubav mi je još onda
pokazalo.
Onda se sakrilo.
Onda je pobjeglo.

Beat

Kut običnog prozora
i komad niti na kojoj se okupljaju ptice.
Maleni prijemnik emitira Jazz.
Krećem na put.